

Dışı Müslüman Çoktur

– Mustafa IŞIK · 25 Ağustos 2013

Bir ilahi dinliyordum: Sözleri Genci'ye ait, Hüseyin Sebilci'nin bestelediği rast makamında bir ilahi.

“Gaflet uykusunda yatar uyanmaz / Can gözü kapalı gafilan çoktur ”

Az önce dinlediğim ve gerildiğim tv kanalları cayır cayır ölüm haberleri veriyordu. Yeniler ve daha çok eskiler ya da “Fail-i meçhuller...”

60 devrimini duymuş, 68 kuşağını izlemiş, 10 yıl aralıklı devrimleri yaşayarak ve 28 Şubat Süreci'nde ümüğü sıkılarak bu güne gelmiş biri olarak, zihnimden med-cezirler yaşadım yani gittim-geldim; geldim gittim, gittim geldim...

“Nefs atına binmiş gezer boşuna / Hak'sız olanların Hak'ta işi ne!”

Dini eğitim aldığım için, olayların içinde yer almamıştım ama dindar tarafta olduğum için hep horlanmış; hep suçlanmıştım.

İçkiyi haram saydığı ve içmediği için horlanan tüm Müslümanlar gibi.

Zinayı yasak bildiği ve zina etmediği için aşağılanan tüm Müslümanlar gibi.

Millisi de olsa, kumarı zararlı bilip kumarı savunmayan ve dışlanan Müslümanlar gibi.

Açıklığı medeniyet olarak sunan baskıcı ve dayatmacı bir anlayışın yaftaladığı Müslümanlar gibi.

Cumhuriyet adına cumhura dayatan, İttihad ve Terakki'nin bu dönem sürümü olan, basın/yayın hâlâ ellerinde bulunan bu dönmelelerin ellerindeki mühürün damgasından çıkan yazı şu idi: “Mürteci!” yani Gericisi!” Ne irtica kampanyaları yaşadık!

“Hak sözü dinlemez asla inanmaz / Kalbi çürük fesad cahilan çoktur”

Fail-i meçhulleri de gericiler işlemişlerdi. Oysa “gerici” olmak, Mitin bile bilemediği ileri tekniklerle ve devletin polisinin faillerini bulamadığı bir ustalıkla işlenmiş bu cinayetleri işlenmesine engeldi. Aslında Müslüman olmak, adam öldürmeye engeldi. Çünkü Müslüman, “bir insanı öldürmenin bütün insanlığı öldürmek” olduğuna inanır. (Maide, 5/ 32)

Çünkü Müslüman, kasten adam öldürmenin kisası gerektirdiğini, öldürmenin aslında ölmek demek olduğuna inanır. ." (Bakara, 2 / 178; İsra, 17 / 33)

Kıyas ve diyet sadece dünyadaki cezadır ve Müslüman ahirete inanır. Adam öldürmenin öte dünyada da cezası vardır: “Sonsuza kadar Cehennemlik olmak.” (Nisa, 4/93)

Bu ülkede Müslüman, “kıyasta hayat olduğuna inandığı halde” (Bakara, 2 / 179), devlet ve laiklik adına, bunu savunmaz. Çünkü kafasına vurula vurula şartlandırılmış; başını kabuğundan çıkaramayan kaplumbağa haline gelmiştir. Diyanet İşleri Başkanlığının, toplumun derdi olan adam öldürmenin dünyalık cezasını atlayıp ahiret cezasını anlatan afişleri bugün cami kapılarında asılıdır.

Hakk'ını yitirmiş kendini bilmez / Nefsiyle oynaşan pehlivan çoktur

Bir gün geldi, adı Kur'an'daki bir kavramı çağrıştıran bir örgüt kuruluverdi. Devletin Miti bilmediği ve polisi görmediği halde. Önce başka bir örgütü yemesi için semirtildi; gelişti. Sonra dünyada hiçbir örgütün kendine etmediğini etti. İç hesaplaşma adına, -kendi adamları olduğu doğruysa- mensubunu “domuz bağıyla” öldürerek evin bahçesine gömdü. Yöntem öylesine çirkin, metod öylesine pisti! Müslümanın “adına kurban olacağı” bir ad alan örgüt, Müslümanın adından bile tiksindiği hayvan olan “domuz bağıyla” öldürülmekteydi.

Ben bir Müslüman olarak, “domuz bağı nasıl bir şey, hâlâ bilmiyorum, merak da etmiyorum, sizin de bilmediğinize inanıyorum. “Hizbullah” tamlamasının kirletildiğini inanıyorum. Bunların, terör ya da antiterör eğitimi almış; “kayıtsız-şatsız” kimseler olması gerekirdi.

“Taşdan katı beter söyler sözünü / Bed amelli fesad münkiran çoktur”

İlahi dinleri ve bunların sonuncusu olan İslamın genel amaçlarından biri de canı korumaktır. Müslüman olmayan vatandaşının da canını korumak zorundadır.. Ama gün oldu ki, Malatya'da misyonerler hayvan gibi boğazlandı. Dönme medyaya göre, bunu da Müslümanlar yapmışlardı. Oysa -bize göre- misyonerlik, İslam'ın aşısıdır.

Aradan bir süre geçtikten sonra, devletin kulakları bazı sesleri algılamaya başladı. “Çok şükür” dedim. Umarım ki artık faili meçhuller sorgulanacak, bunların 1. derece yakınları -bilerek/bilmeyerek- katil zihniyete gül verip dönme medyaya çanak tutmayacaklardı.

“İblis gibi düşmüş halkın peşine / Şeytan dolabına aldanan çoktur”

Müslüman olarak beni ve bizi gâvur olmaktan belki kurtaran, “Amel imandan bir cüz müdür, değil midir” itikadi tartışmasının “değildir” kısmıydı. Ama Genç Abdal benden ve bizden daha Müslüman olmalıydı. Geleneksel İslam toplumun psiko-sosyolojisini çok iyi biliyordu.

“Genç Abdal'im herkes mest olur sanma / Her kurban derisi post olur sanma

Her yüze gülteni dost olur sanma / İçi kâfir dışı Müslüman çoktur.”

Zaman zaman dinlediğim ve dinlendiğim, ilk bakışta klasik/ eski gözükten bu sözler, geleneksel İslam

toplumlarını irdeleyen, halkı Müslüman ülkelerin sosyolojik yapısını gösteren sözlerdi.
Genç Abdal (ö:1874) sanki bizi anlatıyordu.